

Arrest

nr. 170 496 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 31 juli 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger (bijlage 19ter), in functie van zijn Belgische echtgenote. De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 januari 2016 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 27 januari 2016 aan verzoekende partij werd betekend.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.07.2015 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voornaam: R. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 06.08.1989

Geboorteplaats: Oujda

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 01.09.2013 (AOC Group NV) en bijbehorende loonfiches voor de periode februari - december 2015 voor.

Echter, uit de bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij AOC Group NV sedert 04.01.2016. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de referentiepersoon op heden opnieuw tewerkgesteld is. Ook betrokkenen zelf legden geen bijkomende documenten voor. Onze dienst heeft dan ook geen zicht op de exacte aard en het netto-bedrag van de huidige inkomsten van de referentiepersoon. Zodoende kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter, 42 § 1, lid 2 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van 'procedurele samenwerking'.

2.1.2. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. In een eerste onderdeel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 42ter vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt dat de referentiepersoon, W. K., weldegelijk over de nodige inkomsten, zijnde ontslagvergoeding en werkloosheidsuitkering, beschikt, zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft op 31 juli 2015 een aanvraag ingediend, met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg; die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

2.1.4. De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij enkel loonfiches heeft voorgelegd van februari tot en met december 2015 en een arbeidscontract van onbepaalde duur. De

gemachtigde stelde in de bestreden beslissing vast dat er intussen een einde kwam aan deze tewerkstelling op 4 januari 2016. Dit wordt niet betwist door verzoekende partij.

Hoewel verzoekende partij zich bewust was van de beëindiging van deze arbeidsovereenkomst, heeft hij nooit verdere stukken overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris om zijn aanvraag te actualiseren.

Op basis van de voorliggende elementen heeft de gemachtigde van de federale staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals deze worden bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat volgend motief:

"Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 01.09.2013 (AOC Group NV) en bijhorende loonfiches tussen februari en december 2015 voor. Echter kwam aan deze tewerkstelling een einde op 04.01.2016. Ook betrokkenen zelf legden geen bijkomende documenten voor. Zodoende kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980."

Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. In casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker onzorgvuldig heeft gehandeld door niet alle, naar zijn mening, dienstige gegevens aan verweerder over te maken.

De verzoekende partij betoogt dat de referentiepersoon, niettegenstaande er op 4 januari 2016 een einde werd gesteld aan zijn arbeidsovereenkomst, recht heeft op een ontslagvergoeding en werkloosheidsuitkering.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij zich op een ontslagvergoeding en werkloosheidsuitkering had beroepen. Er werden dienaangaande geen stukken voorgelegd. Dit inkomen, waarover de referentiepersoon stelt te kunnen beschikken, was niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze gegevens, die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Er rust geen plicht op de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie, ook niet in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, om bijkomende stukken aan de betrokkene op te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, aangezien zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (zie RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De Raad wijst op de suggestie van de verwerende partij in de nota dat het de verzoekende partij vrij staat om een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart in te dienen, in zoverre zij meent dat aan alle wettelijke voorwaarden hiertoe voldaan is.

2.1.5. In een tweede onderdeel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat door de gemachtigde geen inlichtingen werden gevraagd in het kader van een behoefteanalyse, om na te gaan welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar echtgenote daadwerkelijk nodig hebben om niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd gemotiveerd dat het de gemachtigde onmogelijk is om na te gaan over welke bestaansmiddelen de verzoekende partij beschikt.

Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als

partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag, aangezien de gemachtigde in casu niet gehouden kon zijn tot het uitvoeren van een behoefteanalyse, omdat geen bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorliggen, dewelke mee in rekening zouden kunnen gebracht worden.

2.1.6. In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de gemachtigde heeft nagelaten alle inlichtingen en bescheiden die voor het bepalen van het bedrag van de bestaansmiddelen nuttig zijn, te doen voorleggen door de vreemdeling of door elke Belgische overheid.

Aangezien de verzoekende partij geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kon voorleggen, kon de gemachtigde evenmin inlichtingen, die voor het bedrag van bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien nuttig zijn, doen voorleggen.

Het kwam aan de verzoekende partij toe om reeds alle nuttige inlichtingen over te maken, zonder dat de gemachtigde van de staatssecretaris daartoe verder navraag diende te doen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de rechten van verdediging, artikel 41 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, audi et alteram partem en het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij betoogt dat zij niet werd gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Zij stelt dat de referentiepersoon een ontslagvergoeding ontvangen heeft van 9.541,97 EUR. Daarnaast zou de referentiepersoon zich ingeschreven hebben bij een interimkantoor. De verzoekende partij haalt tevens aan dat zijzelf gewerkt heeft in het kader van een interimcontract, van 2 tot 8 november 2015 en van 1 december tot 31 januari 2016.

2.2.2. De gemachtigde van de staatssecretaris kon geen rekening houden met deze nieuwe elementen, nu deze slechts voor het eerst in het kader van onderhavige procedure worden aangehaald. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad naar aanleiding van de aanvraag naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure. Ten overvloede kan uit de rechtspraak van het HvJ worden afgeleid dat het hoorrecht evenmin impliceert dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om de betrokkene, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland dictum en conclusie advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques, §§'n79 en 82).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC